

I --- Mitzvah of Simchat Yom Tov

1. Talmud Bavli Pesachim 109 a

תנו רבנן: חייב אדם לשמח בנזון ובני ביתו ברגל, שנאמר: "ושמחת בחגך". במה משמחם — בנזון. רבי יהודה אומר: אנשים בראוי להם, ונשים בראוי להן. אנשים בראוי להם — בנזון. ונשים במאי? תני רב יוסף: בבבלי — בבגדי צבעונין, בארץ ישראל — בבגדי פשתן מוהצין.

תניא, רבי יהודה בן בתירא אומר: בזמן שביית המקדש קיים אין שמחה אלא בבשר, שנאמר: "וזבחת שלמים ואכלת שם ושמחת לפני ה' אלהיך", ועכשיו שאין בית המקדש קיים, אין שמחה אלא בנזון, שנאמר: "ויין ישמח לבב אנוש".

The Sages taught: A man is obligated to gladden his children and the members of his household on a Festival, as it is stated: "And you shall rejoice on your Festival, you, and your son, and your daughter, and your manservant, and your maidservant, and the Levite, and the stranger, and the fatherless, and the widow that are within your gates" (Deuteronomy 16:14). With what should one make them rejoice? With wine.

Rabbi Yehuda says: One should enable each member of his household to rejoice with an item that pleases them, men with what is fit for them and women with what is fit for them. Rabbi Yehuda elaborates: Men with what is fit for them, i.e., with wine. And as for the women, with what should one cause them to rejoice? Rav Yosef teaches: One should delight them with new clothes, in Babylonia with colored clothes and in Eretz Yisrael with the pressed linen clothes that are manufactured there.

It was taught in a *baraita* that Rabbi Yehuda ben Beteira says: When the Temple is standing, rejoicing is only through the eating of sacrificial meat, as it is stated: "And you shall sacrifice peace-offerings and you shall eat there and you shall rejoice before the Lord your God" (Deuteronomy 27:7). And now that the Temple is not standing and one cannot eat sacrificial meat, he can fulfill the mitzva of rejoicing on a Festival only by drinking wine, as it is stated: "And wine that gladdens the heart of man" (Psalms 104:15).

2. Talmud Bavli Moed Kattan 14 b

והא כהן גדול דכֹּהֵל השנה כרגל לכולי עלמא דמי דתנן כהן גדול מקריב אוגן ואינו אוכל

And the status of the High Priest during the entire year is like that of everyone on a Festival, as we learned in a mishna (*Horayot* 12b): The High Priest sacrifices animals when he has the status of an acute mourner, i.e., before the burial of a close relative who died, but he may not eat of the offering.

3. Rambam Laws of Kilayim 10:32

כהנים שלבשו בגדי כהנה שלא בשעת עבודה אפלו במקדש לוקין מפני האבנט שהוא כלאים ולא התירו בו אלא בשעת עבודה שהיא מצות עשה כציצית:

When priests wear their priestly garments when they are not performing service even though they are in the Temple, they are liable for lashes because the sash contains *kilayim* and license to wear it was granted only while performing service, for that is a positive commandment like *tzitzit*.

4. Raavad

כהנים שלבשו בגדי כהונה וכו'. א"א טעה בזה שהרי אמרו ביומא בפרק בא לו כהן גדול במקדש אפילו שלא בשעת עבודה מותר ומאי דקאמר (נמי) מפני האבנט שהוא כלאים אינו דאטו חושן ואפוד מי לית בהו כלאים:

5. Talmud Bavli Sanhedrin 18a

מתני' כהן גדול ..... מת לו מת אינו יוצא אחר המטה אלא הן נכסין והוא נגלה הן נגלין והוא נכסה ויוצא עמהן עד פתח שער העיר דברי ר' מ; רבי יהודה אומר אינו יוצא מן המקדש משום שנאמר (ויקרא כא, יב) ומן המקדש לא יצא

MISHNA: The High Priest ... If a relative of the High Priest dies, he does not follow the bier carrying the corpse, since it is prohibited for the High Priest to become ritually impure even for immediate relatives (see Leviticus 21:11). Rather, once the members of the funeral procession are concealed from sight by turning onto another street, he is revealed on the street they departed, and when they are revealed, then he is concealed, and in this way, he goes out with them until the entrance of the gate of the city, from where they would take out the corpse, since the dead

were not buried in Jerusalem. This is the statement of Rabbi Meir. Rabbi Yehuda says: He does not emerge from the Temple at all for the burial of his relatives, as it is stated: "And from the Temple he shall not emerge and will not desecrate the Temple of his God; for the separateness of the oil of the anointment of his God is on him" (Leviticus 21:12).

II --- Simchat Yom Tov Today (Without Bet Hamikdash)

6. Talmud Bavli Moed Kattan 14b

אבל אינו נוהג אבילותו ברגל שנאמר ושמחת בחגך. אי אבילות דמעיקרא הוא אתי עשה דרבים ודחי עשה ד'יחיד ואי אבילות דהשתא הוא לא אתי עשה ד'יחיד ודחי עשה דרבים

A mourner does not practice the *halakhot* of his mourning on a Festival, as it is stated: "And you shall rejoice in your Festival" (Deuteronomy 16:14). The Gemara explains: If it is a mourning period that had already begun at the outset of the Festival, the positive mitzva of rejoicing on the Festival, which is incumbent upon the community, comes and overrides the positive mitzva of the individual, i.e., the mourning. And if the mourning period began only now, i.e., the deceased died during the Festival, the positive mitzva of the individual does not come and override the positive mitzva of the community.

7. Tosafot Moed Kattan 14b

עשה ד'יחיד. משמע דאבילות איכא עשה דאורייתא מדלא קאמר ודחי עשה דרבנן והאי דקאמר לעיל (דף יא:) לא מבעיא ימי אבלו דרבנן היינו עשיית מלאכה דנפקא לן (לקמן טו:) באסמכתא מוהפכתי חגיגתם לאבל אבל גוף האבילות דאורייתא מיהו נראה לי דשמחת הרגל נמי דרבנן ושמחת היינו בשלמי שמחה כדאיתא בחגיגה (ח).

8. Rambam Hil Yom Tov 6:17-18

ז' ימי הפסח ושמחת ימי החג עם שאר ימים טובים כלם אסורים בהספד ותענית. וחיב אדם להיות בהן שמח וטוב לב הוא ובניו ואשתו ובניו ביתו וכל הנלוים עליו שנאמר (דברים טז יד) "ושמחת בחגך" וגו'. אף על פי שהשמחה האמורה כאן היא קרבן שלמים כמו שאנו מבארים בהלכות חגיגה יש בכלל אותה שמחה לשמח הוא ובניו ובניו ביתו כל אחד כראוי לו:

כיצד. הקטנים נותן להם קליות ואגוזים ומגדנות. והנשים קונה להן בגדים ותכשיטין נאים כפי ממונו. והאנשים אוכלין בשר ושותין יין שאין שמחה אלא בבשר ואין שמחה אלא בזין.

It is forbidden to fast or recite eulogies on the seven days of Pesach, the eight days of Sukkot, and the other holidays. On these days, a person is obligated to be happy and in good spirits; he, his children, his wife, the members of his household, and all those who depend on him, as [Deuteronomy 16:14] states: "And you shall rejoice in your festivals." The "rejoicing" mentioned in the verse refers to sacrificing peace offerings, as will be explained in *Hilchot Chaggigah*. Nevertheless, included in [this charge to] rejoice is that he, his children, and the members of his household should rejoice, each one in a manner appropriate for him.

What is implied? Children should be given roasted seeds, nuts, and sweets. For women, one should buy attractive clothes and jewelry according to one's financial capacity. Men should eat meat and drink wine, for there is no happiness without partaking of meat, nor is there happiness without partaking of wine.

9. Talmud Bavli Beitza 6a

אמר רבא מת ביום טוב ראשון יתעסקו בו עממים מת ביום טוב שני יתעסקו בו ישראל ואפילו בשני ימים טובים של ראש השנה מה שאין כן בבניצה

Rava said: If one died on the first day of a Festival, gentiles should attend to his burial. If he died on the second day of a Festival, Jews should attend to his burial. And even with regard to the two Festival days of Rosh HaShana, the *halakha* is that the legal status of the two days is like that of the two days of the Festivals; however, that is not so with regard to an egg that was laid on the first day of Rosh HaShana, as it remains prohibited on the second day.

III --- Mitzvah of Simcha on Rosh Hashanah

10. Talmud Arakhin 10b

מאי שנא בחג דאמר' כל יומא ומאי שנא בפסח דלא אמרינן? כל יומא דחג חלוקין בקרבנותיהן דפסח אין חלוקין בקרבנותיהן שבת דחלוקה בקרבנותיה לימא? לא איקרי מועד ראש חודש דאיקרי מועד לימא? לא איקדיש בעשיית מלאכה דכתיב (ישעיהו ל, כט) השיר יהיה לכם כליל התקדש חג לילה המקודש לחג טעון שירה ושארין מקודש לחג אין טעון שירה

ראש השנה ויום הכיפורים דאיקרו מועד ואיקדוש בעשיית מלאכה לימא? משום דר' אבהו דאמר רבי אבהו אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה רבש"ע מפני מה אין ישראל אומרים שירה לפניך ברא"ה וביום הכיפורים אמר להן אפשר מלך יושב על כסא הדין וספרי חיים וספרי מתים פתוחין לפניו וישראל אומרים שירה לפני

The Gemara asks: What is different about the festival of *Sukkot*, that we say *hallel* every day, and what is different about Passover, that we do not say *hallel* every day, but only on the first day? The Gemara answers: The days of the festival of *Sukkot* are distinct from one another with regard to their additional offerings, as the number of bulls offered changes each day of *Sukkot* (see Numbers 29:12–38). Since each day is unique, the full *hallel* is recited on each day. By contrast, the days of Passover are not distinct from one another with regard to their additional offerings (see Numbers 28:24), and therefore the full *hallel* is recited only on the first day, which is the first day on which the additional offerings for a Festival are sacrificed.

The Gemara objects: On Shabbat, which is also distinct from the other days of the week with regard to its additional offerings, let us say *hallel*. The Gemara explains: Shabbat is not called an appointed day in the Torah, and *hallel* is recited only on days that are referred to in the Torah as appointed days (see Leviticus 23:4), which are days of rejoicing. The Gemara objects: On the New Moon, which is called an appointed day, let us say *hallel*. The Gemara explains: The New Moon is not sanctified with regard to the prohibition against the performance of labor, and *hallel* is recited only on a day that is sanctified, as it is written: “You shall have a song as in the night when a festival is sanctified” (Isaiah 30:29), which indicates that a night that is sanctified as a Festival, which includes a prohibition of labor, requires song, but one that is not sanctified as a Festival does not require song.

The Gemara objects: On Rosh HaShana and Yom Kippur, which are called an appointed day and also are sanctified with regard to the prohibition against the performance of labor, let us say *hallel*. The Gemara explains: *Hallel* is not recited on those days due to the statement of Rabbi Abbahu. As Rabbi Abbahu said that the ministering angels said before the Holy One, Blessed be He: Master of the Universe, for what reason do the Jewish people not recite songs of praise, i.e., *hallel*, before You on Rosh HaShana and on Yom Kippur? He said to them: Is it possible that while the King is sitting on the throne of judgment and the books of life and the books of death are open before Him, the Jewish people would be reciting joyous songs of praise before Me? Rosh HaShana and Yom Kippur are somber days of judgment whose mood is incompatible with the recitation of *hallel*.

11. Rambam Commentary on Mishna Rosh Hashanah 4:7

לפי שלא היו קורין הלל לא בראש השנה ולא ביום הכיפורים לפי שהם ימי עבודה והכנעה ופחד ומורא מהשם ויראה ממנו ומברך ומנוס אליו ותשובה ותחנונים ובקשה כפרה וסליחה ובכל אלו הענינים אינו הגון השחוק והשמחה:

12. Rambam Hil Chanukah 3:6

ולא הלל של חנכה בלבד הוא שמדברי סופרים אלא קריאת ההלל לעולם מדברי סופרים בכל הימים שגמרין בהן את ההלל. ושמונה עשר יום בשנה מצוה לגמר בהן את ההלל. ואלו הן. שמונת ימי החג. ושמונת ימי חנכה. וראשון של פסח ויום עצרת. אבל ראש השנה ויום הכיפורים אין בהן הלל לפי שהן ימי תשובה ויראה ופחד לא ימי שמחה ויתרה. ולא תקנו הלל בפורים שקריאת המגלה היא ההלל:

And it is not only the Hallel of Chanukah that is from the words of the Scribes. Rather the reading of the Hallel is always from the words of the Scribes on all of the days in which we complete the Hallel. And it is a commandment to complete the Hallel on eighteen days in the year. And these are them: The eight days of the Festival (*Sukkot*); eight days of Chanukah; the first day of Passover; and the day of [Shavuot]. But there is no Hallel on Rosh Hashanah and Yom Kippur because they are days of repentance, awe and fear — not days of excessive joy. And they did not ordain Hallel on Purim, because the Scroll [of Esther that is read on it] is the Hallel.

13. Rosh Hashana Talmud Yerushalmi 1:3 (57-2)

אמר רבי סימון כתיב כי מי גוי גדול אשר לו חוקים ומשפטים צדיקים וגו' רבי חמא בי רבי חנינה ורבי הושעיה חד אמר אי זו אומה כאומה הזאת בנוהג שבעולם אדם יודע שיש לו דין לובש שחורים ומתעטף שחורים ומגדל זקנו שאינו יודע היאך דינו יוצא אבל ישראל אינן כן אלא לובשים לבנים ומתעטפין לבנים ומגלחים זקנם ואוכלין ושותין ושמים יודעין שהקב"ה עוש' להן ניסים

14. Rosh - Rosh Hashanah 4:14

אבל בתשובת מר שר שלום כתוב ברא"ה היו אומרים בשתי ישיבות בין בתפלה בין בקידושא מועדים לשמחה חגים וזמנים לששון את יום הזכרון הזה שהרי(פ) כתוב אלה מועדי ה' בריש ענינא ובסוף ענינא וידבר משה את מועדי ה' וקאי אכל ענינא פסח ועצרת וראש השנה ויום הכיפורים וסוכות ושמני עצרת וכולהו איתקוש להדידי לקרותם מועדי ה' מקראי קדש וכתב זכרון תרועה מקרא קדש. ושנינו במשנה (לעיל יח א) על ששה חדשים שלוחים יוצאים כו' באלול(צ) מפני תקנת המועדות(ק) מקיש ר"ה לסוכות(ר) ומנין שנקרא חג שנאמר בכסה ליום חגיגנו. ומנין שנקרא שמחה(ש) שנאמר וביום שמחתכם ובמועדיכם

ובראשי חדשיכם ואמר מר (סוכה נה א) חדשיכם כיצד זה ר"ה. (ת) וגם בספר עזרא מצינו שהיו בוכים בשבוע מן הגולה ואמר להם עזרא כי קדוש היום לאדונו ואמר אכלו מעדנים ושתו ממתקים כדי שתהא השנה שמינה ומתוקה עליכם ושלחו מנות לאין נכון לו ודרשו רבותינו ז"ל (ביצה טו ב) למי שלא הניח עירובי תבשילין. ופשטו של מקרא למי שהיה בדעתו להתענות מאתמול ולא הכין לו מאכל. מכאן שאין מתעניין בראש השנה והכי איתא בריש פרק שלישי דתעניות בירושלמי (הלכה ג) ר"ע אומר מתריעין ולא מתעניין שכן מתריעין בראש השנה ולא מתעניין. ובפרק שני דמס' ערכין (דף י ב) אמרינן בראש השנה ויום הכפורים איקרו מועד ובסוטה (דף מא א) גבי פרשת המלך קאמר אי כתב רחמנא במועד הוה אמינא ר"ה דאקרי מועד. וגם רבינו שמואל בר רבי חפני כתב שמנהג בשתי ישיבות שאם חל ראש השנה בשבת אומרים מועדים לשמחה חגים וזמנים לששון את יום הזכרון הזה זכרון תרועה מקרא קודש. ואם חל להיות בחול אומרים יום תרועה מקרא קודש. וכן כתב רב פלטי גאון ותתן לנו באהבה מועדים לשמחה חגים וזמנים לששון. (א) ורב האי כתב אין מנהג לומר חגים וזמנים לששון וכן המנהג פשוט בזמן הזה בכל המקומות. ובאשכנז ובצרפת נוהגין שלא לומר והשיאנו בר"ה ויה"כ (ב) ובשאר מקומות אומרים אותו. (ג)

15. Ran – Rosh Hashana 9a (on Rif)

יש מן הגאונים ז"ל שכתבו דכיון שאין הלל בר"ה אם חל להיות בשבת אומרים בו צדקתך דכלל מסור בידם דכל יום שיש בו הלל אין אומרים בו צדקתך לפי שאומר אותו על צדוק הדין של משה וזה כיון שאין בו הלל שפיר דמי למימריה וגאונים אחרים חולקים ואומרים דר"ה נמי ר"ח הוא וכיון דבשאר ראשי חדשים לא אמרינן צדקתך אף בר"ה נמי לא אמרינן ליה וה"ר יהודה בר ברזילי אלברגילוני ז"ל כתב שאין אומרים צדקתך בראש השנה ויום הכפורים שחל להיות בשבת ולא אבינו מלכנו ומנהגנו עכשיו שלא לאמרו בראש השנה שחל להיות בשבת אבל אומר אותו ביום הכפורים שחל להיות בשבת ואפשר דטעמא משום דכיון דבר"ה איכא שמחה באכילה ושתיה כשאר ימים טובים לא אמרינן ביה צדקתך אבל ביה"כ כיון שהוא יום ענוי אומרים אותו

16. Magen Avraham 581:4

ואבל אסור כו'. אבל תוך יב"ח אסור להתפלל בימים נוראים דהא דינן כרגלים לכל מילי וגם בנגינת קדיש דידהו אכן בדליכא חזן אחר שרי (מהרי"ל בתשוב' סי' קל"ו ד"מ מ"צ הגמ"נ ה' ו"ה ועב"ד סס"י שע"ו):

17. Rambam Hil Yom Tov 6:17

שבעת ימי הפסח ושמונת ימי החג עם שאר ימים טובים כלם אסורים בהספד ותענית. וחייב אדם להיות בהן שמח וטוב לב הוא ובניו ואשתו ובני ביתו וכל הנלוים עליו שנגאמר (דברים טז יד) "ושמחת בחגך" וגו'. אף על פי שהשמחה האמורה כאן היא קרבן שלמים כמו שאנו מבארים בהלכות חגיגה יש בכלל אותה שמחה לשמח הוא ובניו ובני ביתו כל אחד כראוי לו:

It is forbidden to fast or recite eulogies on the seven days of Pesach, the eight days of Sukkot, and the other holidays. On these days, a person is obligated to be happy and in good spirits; he, his children, his wife, the members of his household, and all those who depend on him, as [Deuteronomy 16:14] states: "And you shall rejoice in your festivals." The "rejoicing" mentioned in the verse refers to sacrificing peace offerings, as will be explained in *Hilchot Chaggigah*. Nevertheless, included in [this charge to] rejoice is that he, his children, and the members of his household should rejoice, each one in a manner appropriate for him.

18. Shulchan Aruch 597:1

אוכלים ושותים ושמחים ואין מתעניין בר"ה ולא בשב' שובה אמנם לא יאכלו כל שבעים למען לא יאשם ותהיה יראת ה' על פניהם :

One eats, drinks and is merry [on Rosh Hashanah.] We do not fast, whether on Rosh Hashanah, nor on Shabbos Shuva (the Shabbos of Repentance which is between R'H and Yom Kippur). However, people should not eat to complete satiation, so that they do not reach light-headedness, and that the fear of God should remain on them.

19. Mishnah Berura 597:1

(א) אוכלים ושותים ושמחים - ר"ל אף שהוא יום הדין מ"מ מצוה של ושמחת בחגך שייך גם בו שגם הוא בכלל חג כדכתיב תקעו בחודש שופר בכסה ליום חגנו ונאמר בנחמיה ח' אכלו משמנים ושתו ממתקים וגו' כי קדוש היום לאדונו ואל תעצבו כי חדות ד' היא מעוזכם:

20. Rabenu Yonah Berachot 21a (on Rif)

גמ' וגילו ברעדה במקום גילה שם תהא רעדה טעם הדבר כדי שלא ימשך מתוך השמחה לתענוגי העולם וישכח עניני הבורא על כן צריך לערבב זה עם זה כדי שיהיה על הקו הממוצע ופשטיה דקרא כך הוא שאע"פ שאצל בשר ודם היראה והשמחה הם דבר והפכו שבשעה שהאדם מפחד מזולתו הוא עומד נרתע ודואג אבל הקב"ה איננו כן אדרבה כשהאדם מתבונן בגדולתו וירא מפניו ישמח ויגיל באותה יראה מפני שבאמצעותה מתעורר לקיים המצות ושש ונעלם בקיומה שיודע כי שכרו אתו ופעולתו לפניו ועל שמחה כזו תמצא שאמר בפסוק אחד עבדו את ה' ביראה וגו' ובפסוק אחר עבדו את ה' בשמחה ר"ל תעבדו את ה' ביראה ובאותו היראה תשמחו ותגילו בה כמו שאמרנו ואע"פ ששמחה אחרת אסורה כמו שהוזכר למעלה שמחה זו מותרת ומחוייבת כענין שנא' תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב וגו':